

maa efter sin Natur altid betragtes som en Art Straf, og det maa derfor overhovedet anses for principstridigt at give en Kreditor Afgang til at tilføie sin Skyldner personlige Under, blot fordi denne ikke er istand til at opfylde Formueforpligtelser, han har paadrager sig. Vil man nu indvende, at det i sig Principrette ialtsald maa taale Lempelser af Hensyn til en uafviselig praktisk Trang — en iøvrigt meget farlig Sætning —, maa det dog først undersøges, om ikke det praktiske Livs Fordringer i den omhandlede Henseende paa anden Maade kunne fyldestgøres, og dette vil formentlig, tilmed paa en langt naturligere Maade, ske gennem de i Forflagets §§ 165—166 optagne Regler, af hvilke den første under Tvang af Fængsling gjør det til Pligt for Skyldneren under Eksekutionen paa Forlangende at opgive sine Eiendele, medens den anden paa den Skyldner, der fordølger sine Eiendele, naar han har en Eksekution i Vente, overfører den Straffebestemmelse, som i Straffelovens § 260 er givet med Hensyn til den, som forudser sit Fallissement. Ved disse Regler, med Hensyn til hvis nærmere Begrundelse man iøvrigt skal henvise til det Følgende, i Forbindelse med den i de forudgaaende Affnit foreslaaede Omdannelse af Konkursretten med den dertil sig sluttende Forandring af enkelte Bestemmelser om Pant og Thinglæsning turde de Hensigtsmæssighedsbetragtninger, som anføres for Bevarelsen af Gjældsængelsinstitutionen, og som medføre, at en eneste Afskaffelse af denne Institution maa erkjendes at være forbunden med store Betænkeligheder, tabe deres Vægt. Overfor dem, der som Grund til at beholde Gjældsængsel paaberaabe sig en formentlig praktisk Nødvendighed, synes det ialtsald at maatte være et uigjendriveligt Argument, at Gjældsængsel nu i Principet er afskaffet i de største og mest civiliserede Stater i Europa f. Ex. i Frankrig, England, Preussen, Østerrig, Sverrig.

Naar Gjældsængsel i dets vigtigste Anvendelse afskaffes som Eksekutionsmiddel, maa aabenbart en tilsvarende Forandring i dets Brug som foreløbigt Sikkerhedsmiddel (Arrest før Dom) finde Sted. At det ikke gaar an,

med Bibeholdelse af den gjældende Ret som Regel at tilstede Arrest paa Person før Dom, medens man som Regel affaffer alt Gjældsængsel efter Dom, trænger ikke til noget Bevis. Paa den anden Side maa det erkjendes, at man, fordi Gjældsængsel efter Dom affaffes, ikke nødvendigvis behøver aldeles at afskaffe Arrest før Dom som Sikkerhedsmiddel. I at Gjældsængsel efter Dom ophæves, ligger en Anerkjendelse af, at man for formueretlige Forpligtelser kun kan søge Fyldestgørelse i Skyldnerens Gods, og at man, naar dette er udtømt, ikke har Lov til at tilføie Skyldneren Frihedsberøvelse eller andre personlige Under. Men et andet Spørgsmaal er, om ikke en Beslaglæggelse af Skyldnerens Person kan være tilstedelig i saadanne Tilfælde, hvor Kreditor efter Lovgivningens almindelige Grundsætninger kunde forlange, at han retter for sig her i Landet eller i manglende Fald underkaster sig de danske Retters Jurisdiktion, naar Hensigten med Arresten kun er at sikke sig imod, at han unddrager sig herfor. Dette Spørgsmaal er idetmindste besvaret bekræftende i mange af de Lande, hvor iøvrigt Gjældsængsel som Eksekutionsmiddel er ophævet. Gaar man ind herpaa, vil heraf for det Første følge, at Arrest paa Person før Dom kun kan anvendes, hvor der er en nærliggende Fare for, at Skyldneren vil unddrage sig den almindelige Retsfølgning, endskjøndt han efter Lovgivningens Grundsætninger bør kunne søges og dømmes her i Landet, men derimod ikke, naar der ingen sær Grund er til at befrygte dette. Medens der derfor indrømmes Afgang til at anvende personlig Arrest imod Ublændinge, naar Fordringen hører til dem, der burde betales forinden Afreisen her fra Landet, saavel som under en lige Forudsætning imod Indlændinge, der staa i Begreb med at udvandre eller paa anden Maade forlade Landet paa ubestemt lang Tid, er der derimod ingen Afgang til at arrestere Indlændinge, som ikke staa i Begreb med at forlade Landet paa en saadan Maade, og heller ikke Ublændinge eller udvandrede Indlændinge, naar disse ifølge den danske Lovgivnings Grundsætninger i Anledning af det paagjældende Rets-